

Mümin Model İnsandır

İçeriği Yazan: [Mechulyolcu](#) [1] Zaman: Salı, 04/12/2012 - 22:06

Yazar: Halit DURUCAN

Yazının Yazıldığı Tarih: 04.07.2011

İlk insan ve ilk peygamber olarak gönderilen Hz. Âdem'in (a.s.) oğullarından olan Kabil ve Habil, Allah (c.c) için birer kurban kesmişler. Kabil'in kurbanı Allah tarafından kabul edilmeyince; Kabil bunun sebebini Habil'den bilmiş ve kardeşini ormanda avlandığı bir sırada öldürmüştür. Sonra paniklemiş. Cesedi ne yapacağını düşündüyse de bir çıkış yolu bulamamış. Bir müddet sonra bir karganın yeri deşeyip, bir çukur açtığını görmüş. Hemen kendisi de bir çukur kazıp, kardeşi Habil'i gömmüş.

Kabil'in Habil'e olan düşmanlığı sadece bu değildi. Babası Âdem, oğlu Habil'i daha çok seviyor, ona ayrı bir önem veriyordu, Çünkü Habil, hak ve hakkaniyete inanıyor ve bu inançları doğrultusunda yaşıyordu. Kabil böyle değildi. İhtiraslıydı, kinciydi ve haset içindeydi. Babasının Habil'i daha çok sevmesini de içine sindiremiyordu.

Kabil, bu olaydan hemen sonra, babası tarafından beddualanarak kovulmuştur. Daha sonra da kardeşleri tarafından taşlanarak öldürülmüştür. Habil cinayeti, insanlık tarihinde işlenen ilk cinayettir. Bu olay aynı zamanda insanları da ikiye ayran bir olay olmuştur. Birinci kısımda bulunanlar sadece inananlar; ikinci kısımda bulunanlar ise inandıklarını en üst düzeyde yaşayanlardır. Bu örnekte Kabil, babasına iman etmiş; ancak hırs ve ihtiras peşinde koşmuştur. Habil ise; babasının emirlerini Allah'ın emirleri olarak görmüş ve tam bir iman bütünlüğü içinde yaşamıştır. Bu durumda Kabil günahkâr bir Müslüman, Habil ise Mümin durumundadır.

Bu dönemden sonra insanlığın iki dönemi daha vardır. Birinci dönem cahiliye insanları; şarap içerler, kumar oynarlardı. Kadınlar bir mal gibi orta yerde kurulan çadırlarda para karşılığı satılırlardı. O zamanın haşhaş üreticileri ürettikleriyle uyuşturucu ticareti yaparlardı. Çok çetin kan davalarının yanı sıra, ırkçılık ve fanatizm de yaygındı. Falcılık, büyücülük o dönemlerin popüler inançları arasındaydı.

İkinci cahiliye dönemi: 570'li yılların Arabistan'ına baktığımızda; kan davalarının, fuhşun, içkinin, kumarın ve faizin alabildiğince yaygın olduğunu görüyoruz. Yüce Rab (c.c) kullarına acıdığı için onlara 571 yılında bir peygamber gönderdi. Adı Muhammed Mustafa (s.a.v) Hz. Muhammed kırk yaşına geldiğinde; yani 611 yılında, Cebail, (a.s) kendisine peygamberlik verildiği bildirildi. Yüce Resul, yavaş ve gizli bir şekilde bu bilgiyi yakınlarıyla paylaştı. O Dönemlerin en muteber, en saygın kişisi olan Yüce Resul'e yakınları derhal iman ettiler. Günler ilerledikçe de çevresindeki iman edenlerin sayısı artmaya başladı. İşte, o kokuşmuş cahiliye dönemlerine has suçlar ve benzeri çirkinlikler vuku buldukça, olaylarla ilgili ayetlerde inmeye başladı. Yüce Resul, inen her ayeti büyük bir dikkat ve titizlikle insanlara aktardı. Vahyin inmesi tam tamına yirmi üç yıl sürdü. Bu zaman zarfında da özlenen nizam sağlanmış oldu.

Cahiliye döneminde kızların hiçbir önemi yoktu. Onlar hayvan yerine dahi konulmuyordu. Pek çok cahiliye dönemi insanı 'kızım var' demekten utanç duyuyordu. Bilindiği üzere Hz. Ömer dahi kendi öz kızını diri diri toprağa gömmekten kendini alamamıştı. İşte, İslam nuru yeryüzüne indiğinde, kadınlar insan yerine konuldu. Onların her türlü hak ve hukuku teminat altına alındı. Yüce Rab (c.c) kadınlar için; "Cennet anaların ayakları altındadır" müjdesini vererek, onların ne kadar yüce varlıklar olduğunu hatırlattı. Kumar, içki, zina, hırsızlık, yolsuzluk, uyuşturuculuk, ırkçılık ve kan davaları, inen ayetler ile ve Yüce Resul'un yüreklere işleyen hitabetiyle son buldu. İnsanlık, İslam ile insan olduğunun farkına vardı, saadet nedir öğrendi.

Sadece inanmak yetmedi kimileri için. Günah işlendi, kan döküldü, hırsızlık, yolsuzluk ve fuhuş yapıldı. Onlar, Yüce Resul tarafından gerekli cezalara çarptırıldı. O günah işleyenler Müslüman'dı. Beri tarafta öyle insanlar vardı ki; Yüce Allah'a tam anlamıyla teslim olmuşlar, Yüce Resul'e öyle iman etmişlerdi ki, hiçbir şeytani güç onları inandıkları yoldan çıkaramamıştır. İşte o kişiler, inandıkları gibi

yaşamışlardır. İşte o kişiler, iblise boyun eğmemişlerdir. İşte o kişiler, sadece Yüce Rabbin (c.c) önünde eğilip, secdeye varmışlardır. İşte o kişiler, savaşta ve barışta Yüce Resul'ü korumak için adeta kalkan olmuşlardır. Yüce Resul, her fırsatta iman edenlere şunları söylemiştir: "haksızlık karşısında susmayınız. Biliniz ki; haksızlık karşısında susanlar dilsiz birer şeytandır" Bu tarihi mesajı alan müminler, hiçbir haksızlık karşısında susmamış, her zaman hakkı ve hakkaniyeti savunmuşlardır. Haksızlık karşısında susanlar, sadece içlerinden 'buğuz' etmekle yetinmişlerdir. Yüce Resul'ün bildirdiğine göre; sadece buğuz etmekle yetinenler, imanı zayıf olanlardır. Bu kişiler, Müslüman'dı; ama mümin olamamışlardı.

Bilindiği üzere, Yüce Resul'ün ahirete irtihalinden sonra halifeler dönemi başlamıştır. Altın Çağ'ın halifeleri de, Yüce Resullerinin yolunu takip etmişler, hiçbir şart altında inançlarından, Resullerinin sünnetinden ve Kuran'ın ayetlerinden ayrılmamışlardır. Ta ki halifeler dönemi kapanıncaya kadar...

21.yüzyılı yaşadığımız şu günlerde; geriye dönüp baktığımızda cahiliye dönemini harfiyen yaşadığımızı görüyoruz: İçki içmek, kumar oynamak ve oynatmak, faizle para alıp vermek, kadın ticareti yapmak, uyuşturucu ticareti yapmak, falcılık, büyücülük ve medyumluk gibi daha pek çok çirkinlikler sınırsız ve şuursuz bir şekilde sahneleniyor.

İnsan fitratına uymayan bu çirkin eylemlerin elbette öne çıkan sebepleri vardır. Bir insan olarak düşündüğümde; bu çirkin eylemlerin temelinde iblisin yattığını rahatlıkla görebiliyorum. Bilindiği üzere iblis, Âdem'e secde etmediği için Yüce Rab (c.c) tarafından lanetlenip, cennetten kovulmuştur. İblisler, Cennet'ten kovulduktan sonra asli görevlerini icra etmeye başladılar. İlk işleri, Âdem'e ve Havva'ya meyve yedirmek ve onların Cennet'ten kovulmalarını sağlamak olmuştur. Bu büyük insanlara musallat olan iblisler, sonraki dönem insanlarını da yoldan çıkarmak için çalışmış ve halende çalışmaya devam ediyorlar. O iblistir ki; Yüce Allah'ın emir ve yasaklarını insanlara kötü gösterir. Nerede insan fitratına ters düşen eylem ve söylem var ise onu insanlara hoş gösterir. Burada insan nefsinin iblis karşısında ne kadar aciz kaldığını görebiliyoruz.

Öyle ise nefis nedir, nasıl terbiye edilir?

Nefis, insanların istek ve arzularının tamamından oluşur. Örnek; zengin kişi, zengin olduğu halde daha fazlasını ister; fakir ise; zengin olup, rahat bir hayat yaşamak ister. Bu ve benzeri istekler, insanların en zayıf noktalarıdır. İblis, insanlara en zayıf noktalarından saldırarak, insan nefsinin kendi istediği yönde harekete geçmesini sağlar. Çaresiz bir kadına tecavüz etme isteğini nefse üfleyen iblistir. Bir kişinin düşürdüğü parayı hemen alıp, cebe koymayı nefse üfleyen iblistir. İki arkadaşın husumetinden mutlu olmayı nefse üfleyen iblistir. İnsanların arasını bozucu sözleri nefse üfleyen iblistir. Uyuşturucu madde satarak daha fazla para kazanacağını nefse üfleyen iblistir. İnsanların içki içme isteğini nefse üfleyen iblistir. İçkili halde araç kullanma isteğini nefse üfleyen yine iblistir. Bu yüzden diyebiliriz ki, insanın en büyük düşmanı içinde yaşadığı nefsidir. Kim ki o nefse zincir vurabilmiş; bilinmelidir ki o kişi aynı zamanda şeytana da zincir vurmuştur.

İnsanların neden Allah'ın şer saydığı eylemlere ve söylemlere sarıldığını anlayabilmemiz için öncelikle nefsin evrelerini izah etmemiz gerekmektedir:

A-Nefs-i Emmare: (Nefsin Emrinde Olmak) Nefsini terbiye edememiş, nefsinin peşinde koşmayı gaye edinmiş kişilerin içler acısı durumudur.

B-Nefs-i Mutmain: (Nefsin Mutluluğu) Riyasız bir şekilde yerine getirdiği ibaretlerinin yanı sıra, her türlü çirkinliklerden kendini korumaya çalışmış kişilerin ulaşabileceği noktadır.

C-Fenafillâh: (Allah'a Yakın Olmak) Nefsi ile girdiği mücadelede galip gelmiş ve fakat bunu asla yeterli görmemiş kişilerin ulaşabileceği en üst noktadır. Fenafillâh makamına ulaşan kişiler, zahiri ve batini ilimleri de öğrenerek Yüce Allah'a daha yakın olmuşlardır. Bu makama ulaşanların evliyalar olduğundan şüphemiz yoktur.

Demek oluyor ki; yeryüzünde meydana gelen her türlü pisliliğin altında, iblisin emrine giren nefisler yatmaktadır. Allah'ın emri dışında hareket edenlerin pek çoğu gayri Müslimler ve iman etmiş Müslümanlardır. Yani, dünyada saadetin, hak ve hukukun tesis edilmesi için Müslüman olmak yetmiyor. Müslüman kişi, sadece Allah'ın varlığına, birliğine, ahiret gününe ve gönderilmiş tüm

peygamberlere inanmayı yeterli görür. Allah'ın günah saydıklarına muhalefet etmezler; ancak günah işlemeye de devam ederler. Neticede Müslüman kişi, Allah'a şirk koşmadığından dolayı eninde sonunda cennete gireceğini düşünür. Bu durum hem İslam, hem insanlık adına korkunç bir durumdur.

Mümin kişi, takvası yüksek olan kişi demektir. Nefsi ile nasıl mücadele edeceğini öğrenmiş mümin kişiler; her zaman, her yerde hakkı ve hukuku savunur. Mümin kişiler, gökyüzünde parlayan yıldızlara benzerler. Onların her sözü dikkatle dinlenir ve uygulanır. Tartışmalı konularda Mümin kişilerin şahitliği ve hakemliği tercih edilir. Mümin kişiler, asla Yüce Allah'tan korkmazlar. Müminler için tek korku vardır o da; Yüce Allah'ı incitme, O'nun rızasından mahrum kalma, edep ve hayâ korkusudur. Müminler bilir ki; günah batağına batmış kişiler Allah'tan korkar. Müminler, işledikleri günah için vakit kaybetmeden tövbe ederler ve tövbelerinde daim olurlar. Bu bakımdan Müminler, günah batağında boğulan Müslümanlar kadar cehennem korkusu yaşamazlar.

İslam terbiyesi ile yaşamayı hedef haline getiren müminler; ister Müslim olsun, ister gayri Müslim olsun hangi toplumda olursa olsun duruşlarıyla, tebessümleriyle, konuşmalarıyla, olayları algılamalarıyla ve yorumlamalarıyla derhal dikkatleri üzerlerinde toplarlar. İnsan fitratında olması gereken bu güzellikleri kendilerinde göremeyen günah batağına batmış Müslim veya gayri Müslim insanlar, bu güzel insanların hal ve hareketlerine bakıp, onlara gıpta ederler. Mümin kişiler, bulundukları toplumlarda inanan-inanma-yan tüm insanlar için birer model insan durumundadırlar.

Her kişi, yukarıda anlatmaya çalıştığım durumu yaşayarak tespit edebilirler. Müminler, bulunduğu çevrede, gidip geldiği veya konakladığı bölgelerde müspet izler bırakırlar. Onlar, her zaman aranılır ve özlenirler.

Fenafillâh makamına ulaşan Allah dostları ise; düşünceleriyle, yaşayış biçimleriyle ve insanlara verdiği mesajlarıyla gönüllerin fatihi olarak tarihteki şerefli yerlerini almışlardır. O kişiler, her asırda aranır ve özlenirler. Bugün Mevlana gibi, Yunus gibi, Abdulkadir Geylani gibi, Veysel Karani gibi daha pek çok gönül ve ilim insanı, dünyanın çeşitli coğrafyalarından gelen insanlar tarafından ziyaret edilmektedirler. Bu mümtaz kişilerin çağlara hükmeden düşünceleri ve görüşleri, dünya insanlığı tarafından takdirle karşılanmış ve özümsemiştir. Onlar için "Evrensel İnsanlar" demek çok doğru bir tanımlama olur düşüncesindeyim.

Dileğim odur ki; yeryüzünde inananların sayısı değil, takvada üstün olan müminlerin sayısı artsın. Dünyanın içine sürüklendiği duruma baktığımızda; sadece inananların sayılarının çok olduğunu büyük bir üzüntüyle görüyoruz. Durum keşke tersine olsaydı...

Halit Durucan

iletisim@politikadergisi.com [2]

Yorumlar

- [Toplumsal](#) [3]

Kaynak URL (24/04/2024 - 03:28 tarihinde yazdırıldı):

<http://politikadergisi.com/okur-makale/mumin-model-insandir>

Bağlantılar:

- [1] <http://politikadergisi.com/pd-uye/mechulyolcu>
[2] <mailto:iletisim@politikadergisi.com>
[3] <http://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/toplumsal>